

พิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๒๒๗/๒๕๓๑

นาง ทอง มี หรือ มี พรหมทองพะเนาโจทก์
นาย สว่าน สวัสดิ์ ดี กับพวก จำเลย

จำเลยทั้งสองได้ตรวจพบสุรากลั่นจำนวน ๑๔ ขวด มีแรงแอลกอฮอล์สูงกว่าสุราที่ชอบด้วยกฎหมายและโจทก์ว่าเป็นสุราที่ซื้อมาจาก ล. ตัวแทนจำหน่ายสุราในอำเภอจักราช ดังนี้ ไม่ใช่ความผิดซึ่งเจ้าพนักงานเห็นโจทก์กำลังกระทำหรือพบในอาการซึ่งแทบจะไม่มี ความสงสัยเลยว่าโจทก์กระทำผิดมาแล้วสด ๆ จึงไม่ใช่ความผิดซึ่งหน้าซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะจับโจทก์ได้โดยไม่มีหมายจับ.

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗, ๑๗๙, ๘๓, ๙๑

ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีโจทก์ไม่มีมูลพิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า 'ปรากฏว่า ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์โดยอาศัยข้อเท็จจริง คู่ความจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ คดีจึงมีปัญหาแต่เฉพาะข้อกฎหมายและในการวินิจฉัยข้อกฎหมายนั้นศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวน ซึ่งศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานสรรพสามิต ส่วนจำเลยที่ ๔ เป็นผู้จัดการบริษัทสุราทิพย์รังสิตมามหาชน จำกัด โจทก์มีอาชีพขายสุรา โดยได้รับใบอนุญาตขายสุราประเภท ๔ และซื้อสุรามานางเล็กตัวแทนจำหน่ายที่อำเภอจักราช เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๒๘ เวลา ๑๕ นาฬิกา จำเลยทั้งสองไปขอตรวจค้นสุราเถื่อนที่บ้านโจทก์แล้วนำเอาสุราในบ้านโจทก์ ๑๔ ขวด ออกตรวจปรากฏว่ามีแรงแอลกอฮอล์สูงกว่าสุราที่ชอบด้วยกฎหมาย จึงยึดไว้เป็นของกลาง ได้จับโจทก์และทำบันทึกจับกุมโจทก์โดยไม่มีหมายจับแล้วนำโจทก์ส่งต่อพนักงานสอบสวน มีปัญหาพิจารณาตามฎีกาของโจทก์ว่า โจทก์กระทำความผิดซึ่งหน้าหรือไม่ จำเลยจับโจทก์โดยไม่มีหมายจับเป็นการชอบหรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่าความผิดซึ่งหน้าได้แก่ความผิดซึ่งเห็นกำลังกระทำหรือพบในอาการใดซึ่งแทบจะไม่มี ความสงสัยเลยว่าเขาได้กระทำผิดมาแล้วสด ๆ เว้นแต่ความผิดที่ระบุไว้ในบัญชีท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและต้องหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๘๐วรรคสอง (๑) (๒) การที่จำเลยทั้งสองได้ตรวจพบสุรากลั่นจำนวน ๑๔ ขวด มีแรงแอลกอฮอล์สูงกว่าสุราที่ชอบด้วยกฎหมายและโจทก์ว่าเป็นสุราที่ซื้อมาจากนางเล็กตัวแทนจำหน่ายสุราในอำเภอจักราช ดังนี้ ไม่ใช่ความผิดซึ่งเจ้าพนักงานเห็นโจทก์กำลังกระทำหรือพบในอาการซึ่งแทบจะไม่มี ความสงสัยเลยว่าโจทก์กระทำผิดมาแล้วสด ๆ จึงไม่ใช่ความผิดซึ่งหน้าซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะจับโจทก์ได้โดยไม่มีหมายจับ เมื่อปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ เป็นเจ้าพนักงานการที่จำเลยทั้งสามจับโจทก์

โดยไม่มีหมายจับ จึงอาจจะเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ และการที่จำเลย ทั้งสามทำบันทึกการจับกุมโจทก์ หากการจับกุมไม่ชอบ บันทึกการจับกุมดังกล่าวก็อาจจะเป็นพยานหลักฐาน อันเป็นเท็จซึ่งทำขึ้นเพื่อให้พนักงานสอบสวนเชื่อว่าได้มีความผิดอาญาเกิดขึ้น ส่วนจำเลยที่ ๔ ก็ได้ร่วมกับ จำเลยอื่นตรวจจับสุรารายนี้ของโจทก์ด้วย การกระทำของจำเลยทั้งสี่จึงมีมูลความผิดตามที่โจทก์ฟ้อง ฎีกาของ โจทก์ฟังขึ้น

พิพากษากลับ ให้ประทับฟ้องโจทก์ไว้พิจารณาต่อไป.